

Ούτε που ήξερα τον Γιάννη Καλαμίτση και, φυσικά, κι εκείνος ούτε που ήξερε ότι υπάρχω. Μου ανέθεσαν όμως να μετατρέψω το ραδιόφωνο της ΕΡΑ2, από κονσέρβα, σε ζωντανό πρόγραμμα. Ήταν το 1987, χρονιά καθοριστική: Ο Αθήνα 9,84, του Γιάννη Τζανετάκου, είχε εισβάλει στα ερτζιανά, σχεδόν εξαφανίζοντας το κρατικό ραδιόφωνο, όπου έβγαζα το ψωμί μου. Παρασυρμένοι από τις γενικευμένες τότε τάσεις φυγής, η σύντροφός μου κι εγώ, είχαμε πάρει τα πιτσιρίκια μας και είχαμε μετακομίσει στον Βαρνάβα (μισή ώρα απόσταση από την ΕΡΤ αλλά το άκρον άωτον της εξοχής). Στην Αγία Παρασκευή, προσπαθούσα να στήσω ένα αξιοπρεπές πρόγραμμα ροής ειδήσεων, μέσα από εκπομπές λόγου και μουσικής. Στον Βαρνάβα, βασανιζόμουν να κάνω ευκολότερη τη ζωή των παιδιών μου (έκτη δημοτικού η μεγάλη, πρώτη ο μικρός). Και είχα αποδεχτεί την πρόταση του τότε κοινοτάρχη και «παιδιού του Μητσοτάκη», Νίκου Βούλγαρη, να μου εκχωρήσει την προεδρία της σχολικής επιτροπής, προς μεγάλη αγανάκτηση των δεξιών του χωριού.

Γενικός διευθυντής της Ελληνικής Ραδιοφωνίας, ο λογοτέχνης Στρατής Καρράς έλεγξε το σχέδιο προγράμματος. Για το Σαββατόβραδο, λογαριάζαμε μια εκπομπή με πολλή μουσική, που να διανθίζεται από επιθεωρησιακή πρόζα.

«Ποιος θα την παρουσιάζει;», ρώτησε.

«Δεν ξέρω, ακόμα», απάντησα.

«Τι θα έλεγες για την Ελένη Ερήμου;», ξαναρώτησε.

«Με μεγάλη μου χαρά», απάντησα: «Έχω ξανασυνεργαστεί μαζί της».

Η ηθοποιός δέχτηκε, με την προϋπόθεση ότι θα υπήρχε κειμενογράφος. Πρότεινε τον Γιάννη Καλαμίτση. Δεν τον ήξερα. Τον ήξερε όμως ο Στρατής Καρράς:

«Είναι πολύ καλός αλλά πες του ότι εδώ είμαστε κρατικό ραδιόφωνο: Όχι πολλά πολλά με τον Ανδρέα (Παπανδρέου)».

Γνωριστήκαμε, δέχτηκε να συνεργαστεί, έγιναν κάποια δοκιμαστικά, η εκπομπή βγήκε στον αέρα και σάρωσε.

Στον Βαρνάβα, τα προβλήματα περισσεύαν για το σχολείο. Χρειαζόμασταν χρήματα και σκεφθήκαμε να οργανώσουμε έναν χορό, μπας και μαζέψουμε μερικά. Η συντάκτρια του πολιτιστικού ρεπορτάζ μας εξασφάλισε τον Δημήτρη Λάγιο με την ορχήστρα του και τον Θανάση Πολυκανδριώτη. Και πρότεινε να πω στην Ελένη Ερήμου να ανέβει κι εκείνη. Της το ζήτησα. Ο Καλαμίτσης έτυχε να είναι μπροστά. Με ρώτησε, αν θέλω «ενίσχυση» στις παρουσίες. Φυσικά και ήθελα. «Πόσες;», ρώτησε.

«Πενήντα», προσπάθησα να κάνω χιούμορ.

«Πενήντα, δύσκολο αλλά καμιά δεκαπενταριά μπορώ», απάντησε σοβαρά.

Λίγες μέρες αργότερα, έφερε μια τεράστια λίστα. Στο χωριό, ο εκπρόσωπος του τοπικού ΠΑΣΟΚ ανέλαβε να φτιάξει αφίσες («για το σχολείο, όχι για τον δεξιό κοινοτάρχη», όπως διευκρίνισε). Η εκεί οργανωμένη Δεξιά έκανε ό,τι μπορούσε για να σαμποτάρει την εκδήλωση. Όμως, η τεράστια ταβέρνα γέμισε ασφυκτικά και είχε και όρθιους καθώς, ούτε λίγο ούτε πολύ, εκείνη τη βραδιά τίμησαν τον Βαρνάβα δεκαοχτώ ηθοποιοί και τραγουδιστές και μια λαοφιλής ορχήστρα.

Συνεπαρμένος, ο Λάγιος τραγουδούσε σαν σε συγκέντρωση κλαδικής με τον κόσμο να το απολαμβάνει. Τον πλησίασε, συνοφρυωμένος, ο Καλαμίτσης και κάτι του είπε ψιθυριστά. Ο Λάγιος συγκατένευσε αλλά εμένα με έτρωγε η περιέργεια. Ρώτησα, αν συνέβαινε κάτι.

«Τίποτα», με καθησύχασε: «Απλά, του πρότεινα ν' αφήσει την επανάσταση για την πόλη. Ο κόσμος ήρθε εδώ για να γλεντήσει».

Και το γλέντησε. Ξημέρωνε και κανένας δεν έλεγε να φύγει. Ανέλαβε να κατεβάσει την αυλαία ο Αρτέμης Μάτσας, εξηγώντας από μικροφώνου πόσους σκότωσε και πόσους

πρόδωσε ως κακός στις ταινίες.

Ευχαρίστησα τον Καλαμίτση για την προσφορά του.

«Το θέμα είναι, αν βγήκε κάνα φράγκο», απάντησε. Του είπα ότι το σχολείο εξασφάλισε, όσα χρειάζονταν, κι ο κοινοτάρχης την επανεκλογή του. Γέλασε:

«Με την αμέριστη συνδρομή του τοπικού ΠΑΣΟΚ και την πολεμική της τοπικής ΝΔ! Αυτό πρέπει κάπου να γραφτεί».

Η συνεργασία μας συνεχίστηκε αρμονικά ως την εκλογή Μητσοτάκη, το 1990. Ο τότε υπουργός Προεδρίας, Μιλτιάδης Έβερτ, την κατήργησε κι εμένα με έστειλε στο «ψυγείο». Ο Καλαμίτσης συνέχισε στο ραδιόφωνο του Αντένα. Έβγαινε στον αέρα ώρες που εγώ κοιμόμουν. Φίλος, που τον άκουγε πηγαίνοντας στη δουλειά το πρωί, κάμποσες φορές μου μετέφερε ότι άκουσε στην εκπομπή του κείμενά μου που ο Καλαμίτσης διάβαζε από την εφημερίδα, όπου έγραφα. Μετά, τον έχασα. Πέθανε χθες και το σίγουρο είναι ότι αρχίζω να νιώθω μοναξιά. Ένας ένας φεύγουνε...

(protagon.gr, 4.11.2013)